Влада – Радам!

ГОЛОС УКРАЇНИ

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 208 (1208) ♦ Середа, 1 листопада 1995 року ♦ Ціна договірна

Олександр МОРОЗ: "Для мене непорушним є принцип відокремлення церкви від держави"

Нещодавно в Києві відбувся Помісний Собор Української православної церкви — Київський патріархат, на якому був обраний глава цієї конфесії — Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. Глава церкви, якою керує Вища церковна рада, куди входить ряд народних депутатів України і політичних діячів, оголосив курс на створення національної церкви, яка не має бути відокремлена від держави.

В ексклюзивному інтерв'ю кореспондентові Укрінформу Голова Верховної Ради України Олександр Мороз висловив своє ставлення до даної ситуації:

— Для мене непорушним є принцип відокремлення церкви від держави, — підкреслив він. В наших умовах при існуванні понад 50 конфесій, не можна застосовувати інший принцип. Тому я категорично проти того, що деякі депутати створюють і очолюють церкви, або навіть мешкають в цій церкві. У мене мимоволі виникає підозра, що ці люди не віруючі, а швидше вороги релігії. До добра це не приведе.

(Закінчення на 2-й стор.).

МАЯК для вітчизняних виробників

Ця ажурна металічна споруда справді маяк. А коли точніше — задній (є ще й передній) Станіславо-Аджигольський маяк. Стоїть він на крихітному рукотворному острівці в Дніпро-Бузькому лимані поблизу села Рибальче Цюрупинського району Херсонської області. Майже 90 років маяк слугує за дороговказ для капітанів пасажирських і вантажних суден, які прямують із Дніпра до Чорного моря. Моряки, мабуть, так звикли до нього, що помічають лише проблиск темної ночі.

А коли б моя воля, то я організував би сюди екскурсії для вітчизняних виробників. Хай би побачили, як надійно і гарно вміли будувати наші діди-прадіди. Адже за ажурною легкістю маяка ховається багатотонна металічна конструкція, що витримує силу вітру і хвиль. А ще всередині 75-метрового маяка є дивовижні сходи, якими обов'язково мають зійти екскурсанти. Щоб піднятися вгору, треба подолати 286 сходинок. І це лише знизу видається за справжню дрібницю. Після 10 метрів кожна сходинка дається дедалі важче. Ось на цьому шляху й матимуть час поміркувати про висоти нашої промисловості. А вже з верхнього майданчика маяка відкриваються такі перспективи, що подих перехоплює.

Що б ви там казали, а вміли будувати наші діди-прадіди. Будувати на століття, та щоб надійно й гарно було. А сміливу конструкцію в лимані розробив відомий учений Володимир Шухов, споруди якого є в багатьох містах півдня України.

От і нам сягнути б таких висот — у якості та надійності вітчизняних товарів!

Фото Олександра КРЕМКА.

Інші матеріали під рубрикою «Вітчизняний стиль» читайте, будь ласка, на 4-ій стор.

Візит Президента України Леоніда Кучми до країн Латинської Америки завершено. Хороша була робота!

Сьогодні — останній день візиту Леоніда Кучми до Латино-Американських країн. Учора, після підписання україно-чилійських документів у Сантьяго, Президент України відбув до Бразилії. Тут відбудеться його зустріч з промисловцями в Асоціації торгівлі і прес-конференція. Сьогодні ж у другій половині дня спецлітак Президента візьме курс на Київ.

І хоч підсумки візиту, який спеціалісти називають проривом до Латинської Америки, ще належить аналізувати і оцінювати експертам, проте очевидно: Україна вже має в цьому регіоні плацдарм для співпраці.

Україна — Румунія: глухий кут?

МЗС України оприлюднило заяву з приводу додаткових україно-румунських консультацій, що відбулися недавно в Бухаресті. Метою зустрічі було винайдення компромісних формулювань проекту Договору про добросусідство та співробітництво між двома країнами. Нагадаємо, розбіжності існують в поглядах України й Румунії на ті місця проекту договору, де йдеться про ставлення до наслідків пакту Ріббентропа — Молотова та що стосується територіальних питань.

У Бухаресті делегації жодних домовленостей не досягли: українські пропозиції румуни не сприйняли. Але, на подив нашої делегації, наступного дня офіційні особи МЗС Румунії заявили пресі, що «досягнуто домовленості про продовження переговорів» і що « Румунія запропонувала статтю про те, щоб обидві сторони відмовилися від будь-яких територіальних претензій «одна до одної». Це, дипломатично зазначається в заяві МЗС України, « на жаль не відповідає дійсності». Також зазначається, що після аналізу ситуації, що склалася, «на розгляд вищого політичного керівництва країни буде подано відповідні пропозиції».

Думка військового експерта

Якщо належна допомога від Заходу не надійде, «є вірогідність того, в Україні буде тимчасово припинено процес ядерного роззброєння». Про це заявив начальник центру адміністративного управління військами стратегічних ядерних сил України полковник Олександр Сердюк.

За словами О. Сердюка, на сьогодні Україна одержала від США допомогу на потреби ядерного роззброєння в межах 100 млн. доларів США, від Німеччини — 0,7 млн. німецьких марок.

(Закінчення на 2-й стор.).

Конституція потрібна передовсім Криму

Президія Верховної Ради Криму ухвалила винести 1 листопада на друге читання парламенту проект нової Конституції автономії.

За словами голови робочої групи Верховної Ради України з узгодження кримської Конституції депутата Дмитра Степанюка, робочим групам Києва і Сімферополя вдалося віднайти «прийнятні формули для усунення розбіжностей», зокрема, погоджено статус Севастополя, «що територіально належить Кримові, але має загальноукраїнське підпорядкування», положення «Про внутрішнє кримське громадянство».

У номер

У Президії Верховної Ради України

На сьогоднішньому засіданні Президії Верховної Ради постало ряд важливих питань законодавчого характеру. Винесено на розгляд сесії проект Закону України про патентування деяких видів підприємницької діяльності, проект Закону про внесення змін і доповнень до Закону України «Про аудиторську діяльність», проект Закону України про звернення громадян, проект Постанови Верховної Ради про Основні напрями грошово-кредитної політики Національного банку України на 1995 рік.

Президія Верховної Ради доручила трьом комісіям — з питань соціальної політики та праці, з питань бюджету і з питань економічної політики та управління народним господарством переглянути все законодавство щодо оплати праці і внести відповідні зміни й доповнення для подальшого розгляду у Верховній Раді. Все це пов'язано з існуючою невідповідністю в оплаті праці трудівників виробничої сфери і бюджетних організацій.

Члени Президії розглянули порядок денний засідань Верховної Ради з 31 жовтня по 4 листопада. Надзвичайно багато законопроектів стосується економічної та судово- правової реформи, державного будівництва, соціального захисту населення. Варто назвати лише проекти Законів — про валютне регулювання, про приватизацію майна державних підприємств (друге читання), про внесення змін і доповнень до Закону «Про державний бюджет України на 1995 рік», про податок на майно підприємств.

До розгляду в сесійному залі винесено й питання про усунення порушень чинного законодавства України стосовно приватизації у нафтовій, газовій, нафтопереробній промисловості і нафтопродуктозабезпеченні.

Депутати повернуться також до питання про Указ Президента України про Національну гвардію, заслухають інформацію про виконання доручення Верховної Ради про розробку до першого листопада ц.р. заходів щодо запровадження вартості межі малозабезпеченості на беземісійній основі тощо.

Вів засідання Президії Голова Верховної Ради України Олександр Мороз.

Прес-служба Верховної Ради України.

Думка військового експерта

(Початок на 1-й стор.).

У той час, коли за програмою Нанна-Лугара Україна має одержати на потреби ядерного роззброєння від Америки 350 млн. доларів США.

Нині, повідомив О.Сердюк, в Україні демонтовано всі ракети СС-24, а також 80 із 130 міжконтинентальних балістичних ракет СС-19. 90% ядерного арсеналу України деактивовано. З квітня 1996 року Україна має намір розпочат› ліквідацію шахтових установок для запуску ракет, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

ЛЕОНІД КУЧМА НАПРАВИВ ОФІЦІЙНІ СПІВЧУТТЯ ГЕЙДАРУ АЛІЄВУ

Як повідомила Укрінформу прес-служба Президента України, перебуваючи з офіційним візитом в Чилі, Президент України Леонід Кучма направив на адресу Президента Азербайджанської Республіки Гейдара Алієва офіційні співчуття з приводу катастрофи, яка трапилася у бакинському метро.

Парламентська хроніка

В першу чергу — економічні законопроекти

Ранкове засідання 31 жовтня

Учора розпочався новий цикл засідань Верховної Ради України. Як видно із розданого народним депутатам України порядку денного, листопадовий період діяльності українського парламенту має бути, як ніколи, урожайним на економічні законопроекти.

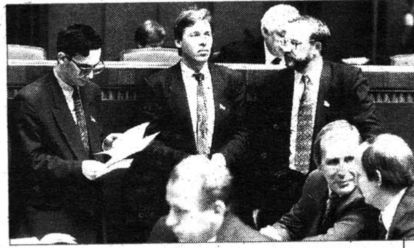
Одразу по відкритті сесії народні депутати висловили співчуття сім'ям і близьким загиблих при трагедії у бакинському метро.

Далі вони виступили з заявами та пропозиціями.

Після того народні депутати продовжили роботу у комісіях та фракціях.

О дванадцятій годині Верховна Рада розпочала розгляд питання про входження України до Ради Європи, навколо якого точилися жваві дискусії.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Олександр Мороз: «Для мене непорушним є принцип відокремлення церкви від держави»

(Початок на 1-й стор.).

І характерний приклад — події у Києві 18 липня, коли православного Патріарха, не будемо говорити про канонічність його і патріархії в цілому, намагалися поховати у Софійському соборі неправославні віруючі. І у результаті — політики штовхнули людей на конфлікт з силовими структурами.

Парадоксальна ситуація складається, коли навколо релігійних конфесій деякі діячі заробляють собі політичний капітал. Цього, на думку глави парламенту, робити не можна. Нещодавно у Верховній Раді було створено нове об'єднання «За створення Помісної Української Православної Церкви». Це їхнє право. Сподіваюся, члени об'єднання не втручатимуться у внутрішнє життя церков і не прагнутимуть зробити державною одну з конфесій. Адже народні обранці можуть допомогти в об'єднанні православних, працюючи над створенням відповідної законодавчої бази, сприяючи проведенню міжконфесіональних зустрічей і діалогів. Мені дуже хочеться, щоб в Україні була єдина канонічна православна церква. Але це питання самих віруючих і духовенства. Я вже зустрічався з лідерами і главами всіх конфесій, бачив, що ця ідея живе і серед них. Готовий зустрітися з ними ще стільки, скільки буде потрібно для врегулювання взаємовідносин у рамках існуючих законів.

Стосовно питання, чому глава українського парламенту не привітав нового предстоятеля УПЦ-КП Патріарха Філарета з обранням, він відповів відверто: не може вітати главу конфесії, двічі позбавленого архієрейського сану церквами, до яких він належав. Правильність цього рішення визнали свого часу глави всіх помісних православних церков світу.

НЕ БОЮСЯ НІЯКОГО РИНКУ,

або Як сьогодні вижити мистецтву

НАПЕВНЕ, довкола жодної організації не ходило стільки чуток, як довкола Фонду сприяння розвиткові мистецтв, якого в народі ще називають Фондом Кравчука. Однак попри усі побрехеньки, протидію певних осіб, що обіймають високі посади, фонд цей вистояв, вижив і вже відзначив першу річницю. Минулої п'ятниці рада фонду підбила підсумки річної діяльності.

Зокрема, відзначалося: лише за півроку підтримано близько 80 мистецьких акцій та благодійних проектів. Тут і міжнародні фестивалі, і виставки мистецтв, і фінансова підтримка майбутньої студії дитячих та юнацьких фільмів тощо. Можна сказати й так: фонд допомагав виживати митцям, а заодно учився сам. Бо ідея, закладена ще під час його створення, — заробляти кошти на розвиток мистецтва — не така вже й проста для реалізації. «Не ходити з шапкою по колу», за словами голови ради фонду Анатолія Матвієнка, від одного «благодійника» до іншого, а кошти, зароблені підприємницькою діяльністю, вкладати в культуру. Саме це і дало змогу певним «політиканам» звинуватити фонд у різних гріхах, не вдумуючись у те, що протягом року мистецтво для свого розвитку отримало 45 мільярдів карбованців.

А чого варта постановка «Не боюся сірого вовка»! Вперше було здійснено значний комерційний проект на сценічному майданчику.

— Ми сьогодні не маємо жодної пільги, сплачуємо в бюджет усі податки і виділяємо кошти як на різноманітні мистецькі проекти, так і на благодійні акції, в тому числі і на стипендії знаним творцям української культури, які нині перебувають на заслуженому відпочинку, — підкреслив на прес-конференції Анатолій Матвієнко.

Працівники засобів масової інформації почули від засновників фонду, в тому числі і від його президента Леоніда Кравчука, розповідь про те, як відбувається експертиза проектів, хто плідно співпрацює з фондом на ниві розвою українського мистецтва. Розповідаючи про плани, Леонід Кравчук повідомив про прагнення створити у Києві клуб інтелігенції. Тож і не дивно, що одне з питань журналістів стосувалося ставлення ради фонду до першого Конгресу української інтелігенції.

Леонід Кравчук ознайомив працівників засобів масової інформації із заявою ради фонду сприяння розвиткові мистецтв з приводу цієї події:

«Усіляко підтримуючи ідею проведення Конгресу української інтелігенції, поділяючи стурбованість його ініціаторів, рада фонду водночас висловлює занепокоєння можливістю піддатися під час його проведення владі емоцій замість тверезого аналізу складної ситуації і пошуків найефективніших рішень. Не можна допустити, щоби гасла української інтелігенції, котра стояла біля початків унезалежнення України та її одержавлення, були використані деструктивними силами, екстремістами від політики у своєму наступі на процес державотворення.

Ми — за конструктивний діалог між українською інтелігенцією та владними структурами, за творчий поступ цього процесу, за спільний пошук шляхів розбудови держави».

Не все, звичайно, вдалося батькам-засновникам фонду, були і прорахунки, і випадкові проекти, які підтримували і морально, і матеріально. Але, як видно, і зроблено чимало: уже почали діяти філії фонду в Харкові, Одесі, Севастополі, Кам'янці-Подільському.

Водночас фонд починає розробку правового поля для того, щоб матеріально підтримати українську культуру. Зокрема, підготовлено проект закону «Про благодійництво», який підтримала Комісія з питань розвитку культури і духовності.

Керівництво фонду, до речі, критично відгукнулося про Указ Президента щодо благодійництва, бо той не так дає змогу фінансувати українську культуру, як приховувати кошти від оподаткування.

«Не боюся сірого вовка» — досить символічна назва, яка водночас точно окреслює позицію людей, що заснували фонд сприяння розвиткові мистецтв для того, щоб врятувати і підтримати культуру в умовах перехідного до ринкової економіки періоду.

Володимир КОРОЛЮК.

Ідеологічний спіч або настанова до дії?!

Роздуми над Програмою уряду

НАЙБІЛЬШ популярним політичним лицедійством усіх років нашої незалежності були ігри та ігрища навколо програми дій того чи іншого уряду. Цей висновок приходить сам собою, якщо хоча б частково знаєш технологію їх створення і підготування у парламенті.

У нещодавньому семигодинному обговоренні Програми діяльності Кабінету міністрів України практично кожний з 36 депутатів, котрі виступили, зазначав, що вона відрізняється у кращий бік від раніше прийнятих, указуючи їхню кількість від 6 до 10. Так скільки ж було програм реформування економіки за чотири роки незалежності?

Як на мене, то Програма уряду навіть з формальної точки зору може називатися такою, якщо вона має легітимний характер, тобто пройшла передбачену законом «обкатку» у парламенті й отримала схвалення або відправлена на доопрацювання.

Якщо підходити з цих позицій, то у нас на державному рівні було лише ... два таких документи (а не 6, і тим більше не 10) — «Основи національної економічної політики України», які були подані Президентом України і в березні 1992 року схвалені Верховною Радою, і Програма діяльності Кабінету міністрів України, днями «схвалена в основному» парламентом. Решта документів, які претендують на гучну назву програм, хочуть того чи ні їхні розробники та шанувальники, мають «келійний характер», і програмами діяльності уряду бути не можуть.

До таких не можна віднести і Доповідь Президента України «Шляхом радикальних економічних реформ», оприлюднену минулого торік у Верховній Раді. Хоча офіційна преса дуже вже намагалася подати справу саме таким чином. Це, як ми зараз прекрасно усвідомлюємо, була «тронна» промова. І не випадково Програму уряду розглядали у Верховній Раді через рік (!). Мало того, це не була й доповідь глави уряду. Такі функції Президент, як відомо, на себе не поклав, залишаючись водночас главою виконавчої влади у державі...

До чого я веду? До того, що все це має далеко не формальне значення. Завжди, коли на світ Божий з'являвся документ, який урочисто називали Програмою уряду, зчинялася істерія, що він кращий чи гірший від усього того, що було раніше.

А раніше, виявляється, нічого особливого не було. Був добре скомпонований групою осіб літературно-економічний твір, який ніде не проходив серйозної апробації. Причому, бувало, цей твір, як у відомому анекдоті, «народившися, зразу й помирав».

Пам'ятаю, скільки помпи й галасу було навколо «Програми діяльності уряду України на вересень—грудень 1993 року і на 1994 рік», розробкою якої керував нинішній Президент України, тодішній Прем'єр-міністр. І що у підсумку? Чи було цей об'ємний, більш ніж 150-сторінковий, документ прийнято парламентом країни? Нічого схожого! Саме у вересні 1993 року (тобто на час передбачуваного початку дій вказаної Програми) Прем'єр-міністр іде у відставку. Звичайно, вся ця Програма зависає у повітрі...

Ідеологічний спіч або настанова до дії?!

Роздуми над Програмою уряду

Даруйте мені, читачу, але в мене склалося враження, що ця Програма діяльності уряду була «ширмою», за допомогою якої намагалися прикрити цілковитий провал сумно відомої практики «декретування» в економіці, яку вельми дотепно називають ще періодом «надзвичайки».

Наведу лише один абзац із документа «Про діяльність Кабінету міністрів України протягом періоду реалізації ним надзвичайних повноважень», підготовленого тимчасовою комісією Верховної Ради України у травні 1993 року: «Помилка уряду, на наш погляд, не в тому, що він поклав собі головним завданням підвищення керованості економікою — саме забезпечення керованості є завданням будь-якого уряду. Помилка — в обраних для його розв'язання засобах, орієнтованих на **спільне досягнення суперечливих цілей: адміністративна централізація економіки і розширення ринкових відносин, зменшення спаду виробництва і антиінфляційна політика, державна підтримка — збереження базових галузей і структурна перебудова економіки.** Комплекс найважливіших нормативних актів уряду побудовано на поєднанні несумісних заходів. Результатом такої політики уряду стало помітне поглиблення кризових явищ у економіці».

Це ще м'яко сказано. Чого тільки варті відомі Декрети Кабінету міністрів про тимчасове припинення індексації грошових доходів населення; про управління майном, яке перебуває у загальнодержавній власності; про регулювання орендних відносин; у сфері зовнішньоекономічної діяльності тощо.

А чого варта перша хвиля економічного цунамі, яке накотилося на країну у січні 1993 — «лібералізація цін», руйнівну силу якої не пом'якшили адекватною політикою у сфері регулювання доходів, підтримки підприємницької діяльності, бюджетної, податкової, грошової політики тощо. Ще й за умов розриву традиційних господарських зв'язків, надмонопольної економіки, так і не розпочатої її структурної перебудови.

Результат загальновідомий: найвища інфляція 1993 року, яка вимірюється десятками тисяч відсотків. Іншого й не могло бути...

Характерно, що не менш сумну долю, ніж у вказаної вище Програми діяльності уряду, мав й інший аналогічний документ — «План дій і заходів щодо поглиблення економічних реформ в Україні (вересень 1992—1993 рр.)». Режисура була вельми схожа: Кабінет міністрів у серпні 1992 р. розробив проект цього плану..., і практично в цей же час уряд на чолі з В. Фокіним іде у відставку. Все починається, розгортається і закінчується... тим самим. То в чому ж справа?

***ХІБА** в усіх перелічених документах не казали стільки добрих і в цілому правильних слів про структурну перебудову економіки та її демонополізацію, кредитну та грошову політику, ціноутворення і соціальний захист населення, аграрну політику і зовнішньоекономічну діяльність тощо?*

Казали, і чимало. Мало того, всі ці документи, як то кажуть, «на один копил зроблені», хіба що є різниця в порядку розміщення окремих пунктів програм, про які йшлося вище. Але від зміни місць доданків, як ми знаємо, сума не змінюється...

Чому ж всі розроблені різними урядами програми практично виявилися непотрібними? Інакше кажучи, чому всі колишні уряди працювали взагалі без будь-яких програм?

Скажіть-но, будь ласка, за якою програмою діяв уряд, очолюваний Ю. Зв'ягільським? А уряд В. Масола? А хіба уряд Л. Кучми керувався хоч якимись програмними вимогами? Та й уряд В. Фокіна діяв за методом «спроб і помилок». Адже у Постанові Верховної Ради України «Про основи національної економічної політики України», крім схвалення концептуальних положень цих основ, містилася й пропозиція розробити механізм їх запровадження у життя (чого, як відомо, уряд не зробив, не встиг).

***ЩО Ж ВИХОДИТЬ** у підсумку? Були уряди, які взагалі працювали без будь-яких програм і навіть не намагалися їх розробляти. Були уряди, які створювали якісь програми, але до їх виконання справа не дійшла, бо безперервно відбувалася «зміна караулу».*

Проте результати однакові в обох випадках. Власне, їх немає. Суцільний негатив.

Та й хто візьме на себе відповідальність тепер констатувати, що такий-то уряд працював краще, а такий-то гірше? Не знаю таких сміливців.

Справа в іншому. Програми урядів жодної конструктивної ролі не відігравали. Та й не могли відіграти, бо мали суто ідеологічний характер, обслуговуючи ті чи ті інтереси — групові, кастові, відомчі тощо.

Тож якщо формально у нас було дві Програми уряду, які пройшли встановлену процедуру в вищому законодавчому органі країни, то насправді в нас не було жодної такої програми.

Уявляю вибух обурення якоїсь частини читачів: як же можна включати до їх складу і Програму діяльності нинішнього Кабінету міністрів України, нещодавно схвалену парламентом? Адже вона, як стверджують, — краща за всі попередні. Але ж ми бачили, що такого роду твердження були й раніш. Кажуть, що одним з гаданих варіантів напису на персні царя Соломона були такі слова: «Все це вже було!»

І справді, хто може стверджувати, що ця Програма деідеологізована? Навпаки, чітко видно, що вона ґрунтується на ідеологічних настановах Міжнародного валютного фонду. Я і раніше стверджував це, аналізуючи діяльність вищої виконавчої влади в країні, і продовжую стверджувати, розглядаючи новітню програму діяльності цієї влади. Хоч би як лакували «Програму-95» (турбота про вітчизняного виробника, соціальні програми тощо), від одного незаперечного факту нікуди не подітися: ми не отримаємо жодного цента іноземних кредитів, не виконавши основних вимог МВФ. Про руйнівний характер цих вимог для нашої національної економіки мені вже випадало писати. Зараз з цього приводу можу сказати лише одне: цілковитий «провал» політики МВФ в Африці й «нульові» результати цієї політики у Латинській Америці прямо пов'язані з тим, що МВФ зневажає докорінні інтереси розвитку національних економік, зводячи справу до скорочення дефіциту держбюджетів й іншим короткостроковим, але не найбільш принциповим обставинам. Що тут ще можна додати?

Далі. Досі не зрозуміло, на який конкретно термін діяльності розрахована Програма? Як у тому анекдоті, коли старшина запропонував солдатам копати канаву «від паркана до обіду», поєднавши тим самим простір і час? А коли без жартів, то «гумово-безрозмірний» характер самої Програми робить взагалі проблематичним фіксацію будь-яких часових параметрів її реалізації: конкретних етапів матеріалізації декларованих положень, механізму «зістикування» цих етапів, нарешті, їхньої наступності.

Дуже багато місць Програми страждають на споконвічну нашу хворобу — відсутність конкретності, беззубість і безадресність.

***СКАЖІТЬ**, кого сьогодні може задовольнити така суто декларативна заява, що в аграрному секторі конче потрібно сприяти стабілізації й нарощуванню обсягів виробництва, збільшенню експортного потенціалу і економічно доцільного імпортозаміщення, підвищити держконтроль за використанням земель? Цілком очевидні, більше того, прописні істини (і таких місць у Програмі десятки(!)). Хіба місце їм у найважливішому державному документі?*

А скільки нестримного популізму, якщо не шапкозакидання? Важко собі уявити, виходячи з нинішнього фінансового потенціалу держави, одночасне розв'язання таких глобальних проблем, як подолання міжгалузевих перекосів у оплаті праці; проведення докорінної реформи оплати праці; системи пенсійного забезпечення й соцстрахування; забезпечення на державному рівні мінімальних соціальних гарантій, цільова адресна допомога найменш захищеним верствам населення; створення єдиної системи служби соціальних компенсацій і гарантій малозабезпеченим громадянам і їхнім сім'ям тощо.

Ось такий «асортимент» соціальних проблем планує розв'язати ближчим часом уряд. Але скажіть, де взяти реальні кошти для матеріалізації бодай частини з цих, запевняю, вельми дорогих заходів? Адже навіть нефахівцеві зрозуміло, що перелічені заходи лише тоді стануть реальними, коли матиме місце реальне (а не на папері) зростання ВВП і національного доходу. До цього планувати такі заходи слід дуже обережно і якнайреалістичніше — адже за ними стоять долі мільйонів конкретних людей.

Популізму більш ніж досить і в інших розділах Програми. Постає цілком законне запитання: то чим же подана Програма загалом відмінна від інших таких документів, які ми вже бачили? Та нічим! Не краща, й не гірша, так собі...

От чому я маю серйозний сумнів щодо можливості реалізування цієї Програми (враховуючи гіркий досвід попередніх таких документів, ще й не гірших, ніж теперішня Програма).

Є ще одна вельми істотна обставина, що змушує мене взяти під сумнів спроможність її реалізувати. Йдеться про послідовність і чіткість під час її втілення в життя.

Адже будь-яка, хоч яка «золота» програма дій, так і не стане ніколи реалією життя, якщо цих двох умов не буде дотримано.

Уважно придивляючись до дій нашої вищої виконавчої влади, я цих моментів і не бачу. І особливо це характерно для періоду «декретування» і для останнього річного відтинку часу.

І на превеликий жаль, тон у цьому задає сам глава виконавчої влади — теперішній Президент.

Щоб не бути голослівним, наведу вельми красномовний у цьому плані приклад. Йдеться про «колотнечу» із запровадженням національної валюти.

Інакше це не назвеш. Справді, у червні цього року Президент оголошує, що гривню буде запроваджено у жовтні. Про це саме каже він у липні. Але зовсім нещодавно в Алмати заявляє, що Україна, виявляється, була готова до запровадження гривні вже цього літа, але ми, як вважає Президент, «спізнилися» і грошову реформу буде перенесено «на наступний рік». Наслання, мана якась, та й годі.

Водночас у своїй Доповіді на святкуванні Дня незалежності України Президент оптимістично заявляє, що вже мало не завершується (?!) створення грошової системи України.

Усе це могло б викликати іронічну посмішку, якби не було так сумно. Адже саме сталася обвал курсу карбованця. Чи випадковий цей збіг? Навряд.

Приводом для серйозних роздумів є й так зване «коригування» курсу реформ. З березня поточного року про це безупинно говорять. Та в чому конкретно полягає коригування цього курсу: чи лише у відмові від жорстко-монетаристських методів регулювання економіки? Та й чи можлива взагалі така відмова з огляду на залежність України від умов МВФ?

І ще одна проблема: про яке взагалі коригування курсу реформ можна вести мову, коли під час своєї передвиборної кампанії теперішній Президент гучно заявляв, що вже має концепцію реформування економіки, знає, що робити?

***СКЛАДАЄТЬСЯ** таке враження, що програмна заява і конкретні дії, це дві великі різниці. Адже триває реалізування згубної для нашої економіки польської моделі шокової терапії, невдалу спробу здійснення якої було зроблено ще на початку 1993 року. Причому, як ми бачимо, вельми непослідовно й неконтрольовано.*

Але найнеприємніше полягає ось у чому: немає жодних гарантій, що непослідовність і неконтрольованість не матимуть місця під час реалізування даної Програми (і досвід періоду «декретування» вельми наочно нас у цьому переконує).

Імовірність ця посилюється ще й тому, що жодної реальної Програми діяльності Кабінету міністрів немає. І бути не може.

Не хочу уподібнюватися в даному питанні відомому чеховському героєві, який стверджував: «Цього не може бути, бо цього не може бути ніколи». Але я твердо переконаний, що в тому вигляді, в якому цю Програму виконано, вона не відповідає своєму призначенню. От чому я навмисне зупинився на долі попередніх програм.

А вся справа, як на мене, в тому, що роль реальної Програми уряду за умов сьогодення може відіграти дотримання, реалізація чітко розроблених і жорстко контрольованих плану і бюджету на 1996 рік, термінове і невідкладне впровадження в життя основ нової регіональної політики.

Зараз більш ніж доречно зосередити на цьому увагу. Бо це справді реалії сьогодення, а не аморфні, безпредметні і, що найголовніше, безплідні декларації.

Уповні усвідомлюю те, що кажу. Адже такі характеристики теперішньої Програми цілком підтвердилися на другий день після її прийняття — щойно було встановлено межу малозабезпеченості у 4,8 млн крб. Мало того, що це загалом мізерна сума для забезпечення прожиткового мінімуму і її замало навіть для забезпечення фізіологічного виживання пересічного трударя. Гадаю, що й загальна сума видатків на цей захід аж ніяк не перевищить ті видатки, що їх за різними статтями заплановано в теперішній Програмі. Погляньте лишень на перелік соціальних заходів, про які йшлося вище і які уряд має намір реалізувати, і ви все зрозумієте (а це ж лише один із розділів Програми).

Відтак всі голосіння про те, що запровадженням нової межі малозабезпеченості підірвано всі добрі наміри виконавчої влади, слід сприймати з чималою часткою скепсису. Тут знову ж таки одне з двох: чи то такий реальний рівень виконуваності Програми, чи то вона — просто добре відпрацьований ідеологічний документ.

Багато складніше спуститися на грішну землю і взятися за такі невеселі, але реальні речі, як план і бюджет на наступний рік і їх реалізування, в регіонах країни передусім.

Тут загальними міркуваннями вже ніяк не обійтися. Хоча, між тим, згідно з Конституційною угодою ще 1 вересня цього року проект державного бюджету мав би бути підготований. Де ж він — концентроване вираження стратегії і тактики державної політики, як часто називають бюджет?

До речі, вже не один місяць у Кабінеті міністрів «мертвим вантажем» лежать не лише нова Концепція державної регіональної політики, а й десятки регіональних програм розвитку, проекти зі створення вільних зон у різних регіонах країни.

Я згадав Конституційну угоду. Думаю, то була перша ластівка, котра показала, чим реально дихає і живе наша Верховна Рада. Її іноді називають червоно-коричневою, бурою тощо. Це нагадує слова одного донського козака з «Піднятої цілини», який про себе казав: «Ніякий я не білий і не червоний, я — бурий».

Так от, наш парламент зовсім не бурий, він... ситуативно пропрезидентський. Конституційна угода — перший того доказ, а нещодавно ухвалена Програма уряду — другий.

Валентин СИМОНЕНКО,
народний депутат України.

Фінські крани із запорізькою «статурою» та чорноморською душею

Як іллічівські портовики, модернізуючи власне виробництво, показали зразок міжнародних ринкових стосунків і посприяли інтеграції вітчизняного машинобудування до світової економіки

В ІЛЛІЧІВСЬКОМУ морському порту — новина: запрацювали перші не бачені досі ні в Україні, ні в СНД козлові контейнерні крани найвищого світового ґатунку. Тим самим зроблено реальні кроки до створення тут могутнього контейнерного терміналу, що стане в майбутньому базовим у всьому Чорноморсько-Азовському басейні й поєднає порти України та багатьох інших країн для забезпечення океанських перевезень на найсучаснішому рівні.

—З новим терміналом значною мірою пов'язуємо все наше майбутнє, — ділиться начальник порту Станіслав Стребко. — Навіть за найкращих часів старий, нині діючий термінал переробляв за рік близько 100 тисяч контейнерів, а тут — 350 тисяч! До того ж, що вкрай важливо, передбачено таку ефективність обробки суден, якої досі не знали порти України. Сподіваємося, нас не обминатимуть найвідоміші судноплавні компанії світу.

Уже один цей факт — створення нового виробництва світового рівня, загальний кошторис якого тільки у валюті сягає 69 мільйонів доларів (близько третини цієї суми вже вкладено) — викликає у наші нелегкі часи у кого подив, у кого заздрість, а в багатьох повагу й захоплення. Звідки такі кошти? Дала держава? Іноземні інвестори? У кредитах застрягли по самі вуха?

—Ні те, ні друге, ні третє, — вносить ясність Станіслав Кирилович. — У держави, відомо, таких грошей тепер немає. Отож реконструюємо перший і другий портові причали під новий термінал власним коштом. Щоправда, наші клієнти — концерн «Азовсталь» та фірма «Дуферко», зацікавлені у прискоренні просування своїх вантажів, виділили нам на спорудження нових перевантажувальних механізмів 6 мільйонів доларів кредитів, однак ми їх уже майже погасили. А на залучення іноземних інвесторів, хоч як це заманливо, не пішли з принципових позицій: воліємо, щоб новий термінал був повною власністю порту, нашої держави.

Далі варто розповісти про прагнення портовиків реконструювати причали під термінал якомога меншим коштом та про те, до яких результатів оте прагнення привело. Вже на самому початку реконструкції причалів було ясно: наявними старими кранами, спроможними підіймати 10—16-тонні вантажі, чого стачило під час перевалки руди й вугілля, не обійтися — потрібні механізми, які справлялися б із 40-футовими морськими контейнерами. І коли вже створювати термінал нового типу, то потрібні перевантажувачі не якихось застарілих конструкцій, а найсучасніші. Саме такі виробляє, поставляє у десятки країн світу фінська фірма «Коне Крани Нордік». Можна було, звичайно, просто замовити їй потрібні крани, заплатити відповідні гроші й дочекатися поставки, монтажу та пуску механізмів. А можна, міркували головний інженер порту Георгій Токман та члени його команди, розмістити виробництво тих самих фінських кранів на... одному з вітчизняних заводів. Це, за попередніми розрахунками, могло б неабияк здешевити і саму продукцію, і її доставку. На цьому й наполягали, пропонуючи контракт фінам.

Останні не пішли на такий крок охоче й відразу. Не тому, що не були готові до роботи з іноземними партнерами, ні — в ряді країн фірма вже випускає крани, щоправда дещо інших модифікацій, у кооперації з місцевими підприємствами. А тому, що засумнівалися в наявності рівноцінного партнера в Україні. Підмочувати свою досить високу репутацію неякісним виконанням кимось хоча б якихось там окремих вузлів фірмових кранів не хотілося. А тут, за наполяганням спеціалістів порту, йшлося про виготовлення в Україні всіх основних металоконструкцій, деяких інших елементів кранів. Та все ж позиція портовиків перемогла. Зупинили свій вибір на Запорізькому енергомеханічному заводові — він мав досвід випуску кранів, які купували навіть у зарубіжних країнах. Щоправда, для енергетичного комплексу.

—І все ж, — зізнається тепер головний інженер запорізького підприємства Володимир Коляда, — не скажеш, що ми були готові до випуску замовлених іллічівцями кранів. Тут, враховуючи партнерство всесвітньо відомої фірми, потрібен був зовсім новий рівень якості.

І на заводі його досягли. Не одразу, не самотужки — у всьому допомагали фіни. Ролі, власне, на цьому етапі розподілилися так: портовики брали безпосередньо участь у видачі технічного завдання, визначенні й уточненні параметрів, характеристик кранів, виборі ряду оптимальних технічних рішень та, звісна річ, у фінансуванні виробництва; фіни поставили для майбутніх кранів електроніку й інше найскладніше начиння, устаткування для впровадження на заводі новітніх технологій, навчили українців працювати за ними, а потім встановили найжорсткіший контроль, щоб технології ті не порушували, нарешті, взяли участь у монтажі портових перевантажувачів, а заводчани із Запоріжжя, вперше працюючи за зарубіжною технічною документацією, освоїли нову продукцію, виготовили, незгірш, ніж те зробили б на підприємствах знаменитої зарубіжної фірми, металоконструкції та деякі інші вузли контейнерних кранів. Отож, можна сказати, перевантажувачі, що вже почали діяти в Іллічівському порту, — спільний здобуток трьох партнерів.

Дилетант, безумовно, може оцінити нові контейнери й причальні перевантажувачі лиш за видимими зовнішніми ознаками — помилується, які вони, ці велетні, чудові за дизайном, як вони легко підхоплюють величезні контейнери чи сталеві плити, швидко переносять їх з місця на місце, бережно опускають на транспортні платформи. А ось портовики вже встигли скласти своє більш глибоке — й одностайно схвальне — враження про новинки. Крани під час перевантаження важкотоннажних контейнерів можуть працювати в напівавтоматичному режимі, підтримуючи зв'язок з комп'ютерним центром терміналу. Їх бортові комп'ютери ретельно контролюють стан механізмів, щоб чогось не трапилось під час роботи. Спеціальні електропристроїстрахувальники запобігають падінню вантажу в разі раптового вимкнення електроструму. Нарешті, вантажопідйомність крана — на крюку 43 тонни, на спредері — 35 тонн — цілком забезпечує перенесення, причому з досить високою швидкістю й на чималу відстань, будь-яких оброблюваних на причалах вантажів. Одне слово, світовий рівень!

Які вигоди одержали в результаті кооперації основні учасники контракту? Ось що кажуть про це спеціалісти трьох сторін.

Георгій Токман: Насамперед нам вдалося істотно здешевити вартість кранів — на 1,5 мільйона доларів тільки по трьох уже поставлених порту. А в процесі виконання ще ж нові наші замовлення: для контейнерного терміналу загалом потрібно понад півтора десятка перевантажувачів різного призначення. По-друге, порт зможе в подальшому одержувати із Запоріжжя, а не із-за кордону, освоєні там запасні частини, користуватися іншими послугами цього партнера.

Володимир Коляда: Наш завод зумів за сприяння «Коне Крани» й порту освоїти найсучаснішу технологію виробництва кранових конструкцій, нарівні з інофірмою брати участь у виробництві кранів світового рівня, інтегрувався, можна сказати, до світової економіки як партнер провідної кранобудівної фірми. А в результаті — вже безпосередньо нам надходять замовлення на виготовлення портових та інших перевантажувачів, у тім числі з-за кордону.

Сеппо Хопу («Коне Крани Нордік»): Фірма завдяки здійсненню тристороннього контракту укорінилася в український ринок, одержує нові замовлення, розширила межі поставок своєї продукції. Окрім того, маємо в Україні в особі енергомеханічного заводу надійного субпостачальника й престижного партнера по спільному виробництву.

Можна наостанок зробити й такий загальний висновок: шлях, прокладений партнерами під час здійснення спільного проекту, безперечно, перспективний і може прислужитися багатьом іншим українським портам та підприємствам машинобудування.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеська область.

Комбайн від «Південмашу»

Степові кораблі народжуються там, де досі народжувалися тільки космічні

ЩЕ ПОЗАТОРІК відомому конструкторському бюро космічної техніки «Південне», яке очолює академік Станіслав Конюхов, було доручено проектування вітчизняного зернозбирального комбайна. А ось тепер Михайло Бондар, начальник спеціально створеного для реалізації цього завдання відділу, прийшов до корпункту нашої газети не в кращому настрої. Його непокоять і засмучують останні публікації в деяких газетах стосовно цього проекту. Нарікаючи нібито на уповільнений хід робіт, там одразу ж заявляють, що затія уся оця надто дорога і не варта вичинки. Далі дратівливо реагують на те, що чималі кошти перераховують комбайновому заводові у Таганрозі, в'їдливо «коментуючи» цей факт неспроможністю українських конструкторів самотужки створити машину.

Парадокс, але саме такі настрої та «філософствування» і затримали початок проектування, — обурюється Михайло Анатолійович. — Адже уже після затвердження програми у Кабміні ще майже рік досхочу дискутували, чи потрібен Україні власний зернозбиральний комбайн. То, виходить, дискусія не вичерпана й досі?

Бондаря можна зрозуміти: під загрозою справа, над якою він, досвідчений конструктор, разом зі своїм колективом наполегливо і плідно працює два роки поспіль. Одначе ми запропонували Михайлові Анатолійовичу відкинути емоції, натомість спокійно з'ясувати ситуацію, збагнути врешті-решт, марна чи ні ця «затія»?

Для початку справді треба відповісти на запитання, чи потрібен нам свій комбайн? Найоб'єктивніше висловилися б, мабуть, наші хлібороби. Легко уявити, що казатимуть ті, кому цього літа довелося жнивувати на зношених, мало не на списаних машинах. За статистикою в Україні нині налічується близько 90 тисяч комбайнів. Сім з кожних десяти експлуатують більш як шість років, а це критичний вік для них. І вісім з десяти — застарілі «Ниви». Тим часом щороку виходять із загінок, відпрацювавши ресурс, щонайменше дванадцять відсотків наявних комбайнів — кількісно рівно стільки, скільки село України спромоглося купити аж за п'ять останніх років.

Іншими словами, українські селяни в загрозливішому становищі, ніж Михайло Бондар і його відділ: мине ще два-три урожайні літа, і нічим буде хліб збирати. А за світовими мірками державі, котра прагне вирощувати зернові не лише для власного споживання, не те що нерозумно сподіватися винятково на зарубіжні комбайни, а й ризиковано. Якщо ми всерйоз кажемо, що більшого від землі багатства у нас немає і що вона незабаром годуватиме пів-Європи, то просто зобов'язані мати збиральні машини власного виробництва.

Але напрошується наступне запитання, в яке теж треба внести ясність: чи здатна Україна самостійно впоратися з конструюванням і виготовленням достоту складної машини? Хоча важко зрозуміти, звідки взялися сумніви щодо цього. Мало хто знає, що більш як половину комплектувальних до комбайнів серій «Нива», «Дон» та «Єнісей» у колишньому Союзі проектували і випускали конструкторські організації та підприємства України. Тож їх і залучено до створення «Славутича» — таку назву дістав майбутній вітчизняний комбайн. А це Український інститут механізації і електрифікації сільського господарства, Харківський науково-дослідний інститут сільгоспмашинобудування, акціонерне товариство «Херсонські комбайни», спеціалізовані конструкторські бюро з жаток (Бердянськ), двигунів (Харків), гідроагрегатів (Кіровоград), підприємства та інститути Дніпропетровська, Києва, Херсона, Мелітополя, Вінниці. А щодо наукового, конструкторського й технологічного потенціалу КБ «Південне», котрому випало взяти на себе відповідальність за український зернозбиральний первісток, то тут треба лише втішатися, що машину творять далеко не гірші сили, а скоріше навпаки — чи не найкращі.

—А з приводу співучасті у здійсненні проекту Таганрозького КБ «Комплекссільгоспмаш» мушу сказати, — зазначив Михайло Бондар, — що ми справді свідомо й цілком виправдано не відмовилися від допомоги російських комбайнобудівників лише тому, що за ними — неабиякий досвід, а ми були зацікавлені якомога швидше одержати базовий варіант надійної машини, щоб потім удосконалювати її, доводячи до конкурентоспроможного зразка.

Отут і постає третє, головне запитання: чи ж створить Україна комбайни, які нічим не поступатимуться зарубіжним аналогам, які, навпаки, обганятимуть їх? Це коли українські зерновиробники ганятимуться не за чужими, а за своїми. І щоб були вони, звичайно, дешеві для всіх.

Коли врахувати, що витрати на проектування вітчизняного комбайна становитимуть суму, меншу від потрібної для щорічного поповнення нашого парку зернозбиральних машин «Донами» чи «Нивами», а щорічна закупівля в необхідних кількостях зернозбиральних комбайнів типу «Джон Дір» і «Класс» нереальна, бо вимагає затрат, еквівалентних 50 відсоткам врожаю зернових культур. А також те, що доки російські комбайнобудівники — по суті, один-єдиний їхній завод — залишатимуться монополістами, поступово відмовляючись від українських комплектувальних і відповідно диктуючи ціни, то вже цих обставин досить, щоб віддавати перевагу вітчизняному виробництву. Але і це ще не все. Наші конструктори вочевидь зорієнтовані на створення степових кораблів високого класу. Використовують, по-перше, не лише той досвід, що його було нагромаджено в колишньому Союзі, а й зарубіжний, котрий сьогодні значно доступніше вивчати. А по-друге, впроваджують найпрогресивніші і нетрадиційні, справді незвичайні рішення з розробляння й виготовлення гідравлічних систем і систем управління та контролю параметрами роботи, а також використовуватимуть в конструкції комбайна полімерні матеріали.

І проектну документацію для складання експериментальних зразків, і для випуску першої дослідно-промислової партії підготовлено за двома варіантами: в класичному, себто клавішному, і в роторному виконанні молотилок. А це дуже важливо, бо машини можна буде легко пристосувати і до збирання різних культур, і до тих конкретних умов, які поставатимуть під час обмолоту пшениці чи ячменю, кукурудзи чи соняшнику. А головне, її конструюють так, щоб максимально унеможливити втрати урожаїв — того, чого десятиліттями, попри всі намагання, не можемо розв'язати.

—Хоча проблема втрат тісно пов'язана з кількістю залучених машин, про що мало хто здогадується, — додає Михайло Бондар, — світова практика свідчить, що тільки оптимальне сезонне завантаження комбайнів площами, коли не женуться за рекордними гектарами, гарантує повний обмолот вирощеного. За деякими підрахунками, в Україні щороку треба виводити на поля не менш як 125 тисяч досконало підготовлених до жнив машин, щоб весь дозрілий хліб потрапляв до комори. Хіба це не ще один доказ на користь випуску власної зернозбиральної техніки?

Залишається повідомити, може, найприємніше: експериментні зразки, зібрані у виробничому об'єднанні «Херсонський комбайновий завод», уже проходять польові випробування. За їх результатами неодмінно відбудеться остаточне доопрацювання машин, щоб наступного року розпочати дослідно-промисловий випуск українських «Славутичів». Як і накреслено, до речі, національною програмою. То про які уповільнені темпи можна говорити й писати? Навпаки, якщо буде належне фінансування з боку держави, передовсім безпосередніх замовників, підтримуватимуть проектантів та конструкторів, а також підприємства, залучені до проекту, то через три роки в Україні буде налагоджено серійне виробництво власних комбайнів, що й ставилося на меті.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Право

Наше законодавство вчених засмутило ...

НИНІ В УКРАЇНІ, що стала на шлях побудови правової держави, триває творення національного законодавства. Проблемі подолання розбіжностей у вітчизняних правових документах була присвячена міжнародна науково-практична конференція «Колізії в законодавстві України: проблеми теорії і практики», котру нещодавно зорганізували в Києві Комісія Верховної Ради України з питань правової політики і судово-правової реформи, Верховний суд України, Вищий арбітражний суд, Інститут держави і права імені В. М. Корецького НАН України. Організаційне та матеріально-технічне забезпечення заходу здійснила правнича фірма «ЮРІС».

Вітчизняні науковці та практики-юристи з прикрістю констатували, що українське законодавство не є збалансованою системою. Як відзначив директор Інституту держави і права академік Юрій Шемчушенко, є суттєві розбіжності між чинним законодавством і Конституційним договором, указами Президента, не узгоджені окремі положення нормативного міжнародного права і національного законодавства.

І це в той час, коли Україна вступила до Ради Європи і має приєднатися до 150 конвенцій європейського значення. На думку академіка Ю. Шемчушенка, це потребує залучення додаткових механізмів вітчизняного законодавства.

Більшість правників схилялася до думки, що затримки із проведенням судової реформи недоречні, а ґрунтовного вдосконалення потребує не лише конституційне, цивільне і господарське право, а й право екологічне, земельне, інтелектуальної власності тощо.

Голова Комісії Верховної Ради України з питань правової політики і судово-правової реформи, кандидат юридичних наук Володимир Стретович вважає, що проект закону «Про закони і законодавчу діяльність», що його доопрацьовують, повинен стати частиною Закону «Про нормативно-правові акти».

— Верховна Рада України прийняла 609 законів і 1200 постанов. Однак недостатня наукова аргументованість окремих положень, відсутність термінологічної єдності, суперечності між різними статтями одного і того ж закону свідчать про те, що концепції правової політики в Україні нема, — не тішить себе ілюзіями В. Стретович.

Наталя ПЕТЯХ.

Митниця

Усі дороги ведуть до Росії

● *Бориспільська*

Порушено кримінальну справу проти громадянки Росії К., яка, вилітаючи літаком до сусідньої держави, намагалася перевезти незадекларовані 5,15 млн. рублів, 20 доларів США та 195 ювелірних виробів із золота загальною вагою 712,13 г на суму 1 млрд. 281,834 млн.крб.

● *Магістральна*

На м/п «Щербаківка» під час спроби незаконного вивезення до Росії 372 шт. гідравлічних насосів на суму 6 млрд.79,77 млн.крб. затримано автомобіль КамАЗ. Складено протокол про порушення митних правил.

● *Новгород-Сіверська*

Спільними діями групи оперативного реагування та прикордонників на об'їзній дорозі Грем'яч (Україна) — Вітемля (Росія) затримано автомобіль, на якому громадянин Росії Л. намагався вивезти промислових товарів на суму 2 млрд.504 млн.крб. Порушено кримінальну справу.

● *Ренійська*

На поромному комплексі «РО-РО» під час митного огляду автомобіля «Вольво» з причепом, який прямував з Болгарії до Росії з транзитним вантажем, виявлено незадекларовані медикаменти загальною вартістю 4 млрд.640 млн.крб.

Прес-центр Держмиткому України.

Прозорий натяк на прозорі кордони?

Заступником голови Комітету митного контролю України призначено Петра Купіна, який до цього був головою Луганської облдержадміністрації. Цікаво, що в передвиборній програмі Петра Олександровича — кандидата від Компартії, з якою він балотувався на пост голови облради народних депутатів (і був ним) наголошувалося на необхідності ліквідації митниць між Україною і Росією. Так що нове призначення слід розуміти як початок нових прикордонних відносин з північною сусідкою?

Кожний порушник — нелегал

Пульс кордону

У Держкомкордоні України підведено підсумки службово-бойової діяльності Прикордонних військ за минулі дев'ять місяців.

За цей період кордон України перетнуло 61,2 мільйона чоловік. Майже половина з них — іноземці. За дев'ять місяців через пропускні пункти та КПП проїхало 10,8 мільйона транспортних засобів.

На жаль, кількість порушників, яких затримано на кордоні, постійно зростає. За дев'ять місяців цього року затримано 15350 порушників (минулого року за цей самий період було затримано 15296 чоловік). Кожний сьогоднішній порушник — нелегал. Це, в основному, ті, хто намагається дістатися Західної Європи в обхід закону.

Порівняно з минулим роком активізували свою діяльність і контрабандисти. Прикордонниками затримано і передано митниці контрабандних товарів на суму 413,9 мільярда карбованців. Більшість контрабанди було виявлено прикордонниками у транспортних засобах, водії яких мали намір виїхати з України об'їзними дорогами.

Крім того, з початку року прикордонниками вилучено на кордоні 1197,8 кг наркотичної сировини та 494 одиниці різної вогнепальної зброї.

За матеріалами прес-служби Прикордонних військ України.

КОНВЕРСІЯ БУКСУЄ НА «МІННОМУ» ПОЛІ

Коментар

ЗДОБУВШИ незалежність, Україна проголосила себе миролюбною, легітимною державою. Водночас з концепцією військової доктрини було розроблено державну конверсійну політику. 1991 року арсенал військово-промислового комплексу України налічував понад 700 підприємств. Практично з усієї номенклатури військової техніки наша республіка мала представництво у союзному ВПК. А це означало і левову частку держзамовлення, фінансування і робочих місць.

Протягом наступних років обсяги військового виробництва різко зменшилися. Нині вітчизняний ВПК налічує близько ста підприємств, які виробляють приблизно 10—12% продукції (порівняно з 1991 роком). Скорочення «оборонки» позначається й на стані економіки, й на стані українського ринку праці.

Процес конверсії — всеосяжний. Світ став на мирні рейки і розпочав тотально скорочувати свої озброєння. Тому проблеми перепрофілювання оборонних підприємств хвилюють сьогодні багатьох.

Ці питання обговорювалися на Міжнародному семінарі «Українсько-американське співробітництво в галузі конверсії військово-промислового комплексу України: правові аспекти», який нещодавно відбувався в Києві. Виступаючи на відкритті семінару, міністр оборони України Валерій Шмаров зазначив, що головна проблема пробуксовки конверсійної політики — відсутність достатнього фінансування. Притому Валерій Шмаров заявив, що Україна рада співробітництву в галузі конверсії з американськими діловими партнерами. В рамках українсько-американської угоди щодо конверсії підприємств ВПК України наша сторона запропонувала 33 підприємства «оборонки» увазі західних інвесторів. Поки що тільки вісім з них зацікавили ділових людей Америки...

Посол США в Україні, Уільям Міллер назвав причину обачливості американських бізнесменів до об'єктів українського ВПК — недосконалість законодавчої бази. На вітчизняному правовому полі зарито багато «мін», на яких будь-якої миті можуть підірватися іноземні інвестори.

Саме знешкодити це «мінне поле» і взялася юридична українська фірма «Салком», котра спільно з американською колегою — фірмою «Степто енд Джонсон» організувала цей міжнародний симпозіум. Головної мети господарів семінару — надання можливості нашим і заокеанським фахівцям; підприємцям обговорити шляхи й методи співробітництва і реалізації спільних інвестиційних проектів — було досягнуто. Символічно, що ініціатором такої зустрічі виступили саме юристи-правозахисники, котрі мають ділові контакти з юридичними компаніями у багатьох країнах світу. Бо лише в світовому співробітництві Права, Україна зможе розв'язати багато які проблеми конверсії і оборонного комплексу. І не тільки...

Ольга ВАУЛІНА.

Фото Валерія СОЛОВЙОВА (Укрінформ).

Чому молодіє злочинність?

Проблема

АНАЛІЗ підліткової і молодіжної злочинності свідчить, що стан справ у профілактиці правопорушень поки що не поліпшується. Як повідомляє перший заступник міністра у справах молоді і спорту Володимир Барабаш, щодня підлітки скоюють в Україні понад 100 злочинів, зокрема і вбивство або тяжке тілесне ушкодження, 2—3 розбійні напади, 8 пограбувань, 26 крадіжок державного, 45 — особистого майна громадян (з них — 16 квартирних крадіжок) і майже щодня вчиняють зґвалтування.

Злочинність неповнолітніх та молоді в Україні дедалі більше набуває корисливого і групового характеру: такі злочини становлять понад 70 % від загальної серед молоді, у них бере участь більш як 20 тисяч підлітків.

Окрім цього, вражає поширення пиятства: кожний четвертий учень 8 класу, кожний другий учень 11 класу схильні до вживання алкоголю.

Заступник міністра внутрішніх справ України Олександр Штанько повідомляє, що нині на обліку в органах внутрішніх справ налічується більш як 51 тис. споживачів наркотиків, з них 2129 — неповнолітні. І поряд з цим працівник МВС припускає, що реальна кількість наркоманів значно більша. Сьогодні серед споживачів наркотиків, що перебувають на обліку, майже 64 % становлять молоді люди віком до 30 років, половина з них має таке «захоплення» ще з підліткового віку.

На обліку в інспекціях у справах неповнолітніх органів внутрішніх справ перебуває більш як 71 тис. неповнолітніх правопорушників та близько 23 тис. батьків, які ухиляються від виховання дітей.

Не тішить динаміка зростання молодіжної злочинності. У першому півріччі цього року кількість молоді віком від 14 до 29 років, які вчинили злочини, становить 86,6 тисячі осіб. Ситуація у підлітковому середовищі теж не додає оптимізму: загальна кількість вчинених підлітками злочинів у першому півріччі 1995 року зросла на 6 %.

Серед української молоді невпинно зростає рівень безробіття — на сьогодні він сягає майже 40%. Зазначимо, що молоді люди, котрі ніде не навчаються і не працюють, 1994 року скоїли 39,3% злочинів від їх загальної кількості.

Як повідомила начальник відділу Генеральної прокуратури Галина Власова, досить високий рівень правопорушень в загальноосвітніх закладах. Більш як 1 тис. працівників освіти притягнено до дисциплінарної відповідальності за зловживання службовим становищем і порушення прав дітей.

Варто зауважити, що стабілізації злочинності у підлітковому і молодіжному середовищі не сприяє те, що конкретні кроки уряду та відповідних органів виконавчої влади з виконання Закону України «Про органи служби у справах неповнолітніх та соціальні установи для неповнолітніх» поки що не є відчутними.

Оксана ІВАНЕНКО.

550 українських «блакитних шоломів» виконуватимуть інженерно-відновлювальні роботи, здійснювати антиснайперську профілактику і супроводжувати колони з гуманітарною допомогою у складі 240-го окремого спеціального батальйону Збройних Сил України, котрий виконує миротворчу місію у Боснії під прапорами ООН.

Фото Гліба ГАРАНІНА (Укрінформ).

Хроніка. Факти. Коментарі

● *Лондон*

Пентагон не дрімає

Принципово новий військовий засіб базування розробляють зараз у Пентагоні з метою забезпечення глобальної присутності США у світі. Як стало відомо з компетентних джерел у Лондоні, американські військові науковці зайняті створенням величезного плавучого острова, що може нести авіаційні підрозділи, танки, великі підрозділи мобільних військ. Цей революційний за своєю концепцією проект має замінити наявний флот авіаносців.

● *Тель-Авів*

«Терористична» тривога

Ізраїльська влада запроваджує екстрені заходи безпеки в зв'язку із погрозами радикальної палестинської організації «Ісламський джихад» помститися за вбивство в Мальті провідника цього угруповання Фатхі Шаккакі. Ізраїльське керівництво оголосило «терористичну» тривогу в країні й у своїх представництвах за кордоном. Знову запроваджено обмеження на в'їждження до Ізраїлю палестинців із сектора Газа і Західного берега річки Йордан. Посилено контроль на внутрішніх комунікаціях, прикордонних пунктах.

● *Оттава*

Канада залишається єдиною

За повідомленням радіостанції «Свобода», в референдумі щодо незалежності канадської провінції Квебек перемогу здобули прихильники єдності Канади. Отже, Квебек залишається в її складі. Подробиці референдуму — від спеціального кореспондента «ГУ» в наступних номерах газети.

● *Вашингтон*

Узгодили позиції

Сполучені Штати Америки та Росія узгодили свої позиції щодо питання про можливі зміни в умовах Договору про звичайні збройні сили в Європі (ЗЗСЄ). Як повідомив глава Пентагону Вільям Перрі, домовленості про це було досягнуто на переговорах з Павлом Грачовим під час візиту міністра оборони РФ до США. Під час короткої зустрічі з журналістами після повернення до Вашингтона з бази Форт-Райлі (штат Канзас) В.Перрі заявив, що «Росія висвітлить свою позицію на переговорах щодо Договору про ЗЗСЄ до середини листопада, і Сполучені Штати її підтримають».

● *Грозний*

Месарош не повернеться

Нового керівника місії ОБСЄ в Грозному буде призначено, як очікують, найближчим часом. Про це кореспондентові ІТАР-ТАРС повідомив представник місії, що брав участь у робочих зустрічах Спеціальної спостережної комісії на переговорах в Грозному. За його словами, здоров'я Шандора Месароша, що тривалий час очолював місію, «дещо стабілізувалося» після операції, яку провели в зв'язку з травмами, отриманими у жовтні під час автомобільної аварії в Грозному. Дипломат уточнив, що Месарош і далі перебуває в одній з клінік Будапешта, і він навряд чи зможе відновити свою роботу в Чечні.

Зараз обов'язки керівника місії в Грозному виконує французький дипломат Олів'є Пелен. Як стало відомо ІТАР-ТАРС з неофіційних джерел, саме його, можливо, і буде призначено найближчим часом керівником місії ОБСЄ.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агенцій.

Шенгенський простір: усі кути гострі

НІМЕЧЧИНА

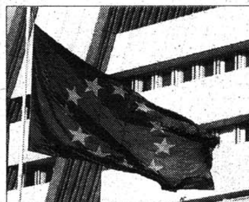
Щодо громадян Німеччини, то й до того, як набрала чинності Шенгенська угода про єдиний простір, у них не було проблем з пересуванням країнами ЄС. Так, принаймні, стверджує аташе з питань преси посольства Німеччини в Україні Анка Фельдхузен.

— Я шість років жила у Франції, і за весь цей час не пригадую жодного паспортного контролю, — розповіла вона, коли я попросила її та заступника глави візового відділу Аніту Оль пояснити, що дав вступ до шенгенського простору конкретно Німеччині. З'ясувалося, що головний момент — психологічний: приємно усвідомлювати себе людиною, яка може вільно пересуватися по всій Європі. А що Європа складається з країн невеликих за територією, а партнери, особливо по бізнесу, є в багатьох країнах, то робити це доводиться часто.

Проте з'ясувалося, що, крім морального задоволення, з'явилося і багато проблем. «Ми вже відкрили кордони, — продовжує пані Фельдхузен, — але, на жаль, досі нема нових законів, що передбачають співробітництво МВС наших держав за нових умов. Так, якщо злочинець перетнув німецько- французький кордон, німецька поліція не має права його переслідувати. Поки повідомлення про злочинця передадуть французькій владі, злочинець встигне втекти».

Інша проблема — італійська. Щоправда, цього разу вона не схожа на франко-італійські непорозуміння і має зворотний характер. «Нам дуже соромно це усвідомлювати, — каже Аніта Оль, — але нині існує дуже серйозна проблема, пов'язана з... проституцією. В Італії більш ліберальні закони, тому туди прагнуть потрапити на заробіток жінки легкої поведінки. На жаль, дуже часто шлях їхній пролягає зі Східної Європи через Німеччину. Поки що наша країна не може контролювати цей потік. Повій з німецькими візами в паспорті відловлюють і депортують назад до їхніх країн».

Але це те, що стосується взаємин країн шенгенського простору, непо-

розумінь, що виникли ще до угоди і невідомо коли будуть розв'язані. Крім того, додалися і труднощі зовсім нового взірця. Наприклад, раніше посольство Німеччини (так само як і інших країн) мало цікавили умови надання віз в інших посольствах. Нині, коли держави об'єдналися в єдиний простір, з'явилася потреба в консультаціях, які поки що їх проводять нерегулярно. Так, на самому початку до посольства Німеччини в Києві звернулося посольство Франції з проханням дещо зменшити... темп надання віз, з чим Німеччина погодитися не може. Тепер уже Німеччина заклопотана тим, що Бельгія та Голландія видають візи громадянам України не тільки в Києві, а й у Москві, де потік прохачів їх значно більший, а контроль менший. Зрозуміло, що коли громадянину України вигідніше попросити візу в Москві, ніж у Києві, то, отже, він має серйозні підстави пробратися в країну непоміченим. Посольство Португалії у Києві взагалі не має консульського відділу, і уповноважило видавати візи до своєї країни... посольство Німеччини.

— Дуже складно, — вважає пані Оль, — проконтролювати цей процес. Ми всі об'єднані шенгенською інформаційною системою зі штабквартирою в Страсбурзі, куди внесено всі прізвища осіб, які є персоною нон-грата у будь-якій з «шенгенських» держав. У такому разі візу їм видано не буде. Але ми не маємо можливості перевірити, чи справді є в Португалії організація, яка надіслала запрошення, бо доступу до такої інформації просто не маємо.

— Отож, окрім того, що біля посольства збільшилася черга (а водночас — і обсяг роботи), — продовжує пані Фельдхузен, — ми зустрілися з проблемами і суто технічними. За такої ситуації було б непогано організувати постійні консультації з посольствами країн — членів шенгенського простору. Поки що їх проводять надто рідко.

ІТАЛІЯ

В італійському посольстві мені дали телефон консула і попередили: телефонуйте, буде довго зайнято, але якщо вам пощастить, ви зможете домовитися про інтерв'ю.

Мені не пощастило... Воно й не дивно. Тільки місяць тому посольство Італії у Києві почало видавати візи. З огляду на обмежені фінансові можливості цієї країни раніше доводилося їздити до Москви. Тож мож[illegible] зрозуміти, що сьогодні консулу н[illegible] інтерв'ю.

І все-таки кілька слів про цю країну. З набранням чинності Шенгенської угоди про єдиний простір, Італія, одна з країн Європейського Союзу, практично залишилася за бортом європейського корабля. Тільки вона та Греція не зуміли виконати вчасно всі юридичні та адміністративні вимоги. На думку МЗС Італії, держава розв'яже всі ці питання ще до кінця року. Проте є моменти, які слід узгоджувати на найвищому законодавчому рівні. А саме — необхідно прийняти закон про захист інформації, яку згідно з Шенгенською угодою треба внести до загальноєвропейської інформаційної системи.

Ще одна проблема — суто технічна. На думку багатьох експертів, Італія досі не може надійно захистити свої кордони, які з часом повинні стати південним кордоном «шенгенського простору» від небажаних «госте[illegible]

З першого січня наступного р[illegible] Італія очолить ЄС. Якщо до того часу вона не виконає всіх вимог, то по суті управлятиме кораблем, пливучи позаду нього в шлюпці на буксирі.

У цій кореспонденції порушено далеко не всі проблеми, пов'язані з набранням чинності Шенгенської угоди. Так само як і не представлені позиції всіх країн — її учасниць. Але й так зрозуміло, що в «шенгенському багатокутнику» занадто багато гострих кутів.

Наталя ФІЛІПЧУК.

(Закінчення. Початок в «ГУ» від 31 жовтня.).

У Київському державному лінгвістичному університеті (колишній інститут іноземних мов) навчається чимало іноземних студентів. І хоч платня для них досить висока, 1000 доларів на рік без урахування вартості проживання в гуртожитку, вони, здається, задоволені.

На знімку: викладач російської мови Неоніла Заплаткіна та студентка 5 курсу Ізабела Жоау Розе з Анголи.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

По здоров'я до Швейцарії

РІК ТОМУ Центр народної дипломатії болгаро-української фірми «Інтеркомплекс» організував чергову оздоровчу поїздку дітей до канадського міста Ванкувера.

Групою наших дітей опікувався відомий канадський лікар і вчений Мішель Піккард, який уже понад двадцять років займається лікуванням тяжких онкологічних захворювань методами китайської медицини. Він порекомендував відправити частину дітей з Києва та Київської області до Швейцарії на оздоровлення в мальовниче гірське містечко Агру.

Тут поєдналися невидимими нитками часи й країни. Древня китайська медицина об'єднала зусилля представників Канади, Швейцарії, Франції і України.

На засіданні гуманітарної комісії Європарламенту Мішель Піккард підготував доповідь, яка вмістила 600 сторінок. У ній узагальнено двадцятирічний досвід лікування хворих з тяжкими захворюваннями. Та вже зараз група українських дітей отримала змогу лікуватися здебільшого за рахунок канадського фонду Лунг Кок Юен і швейцарського — Сентро Агро. Лише ліки обійшлися у 90 тисяч доларів. До цього слід додати ще 120 тисяч на харчування й проживання. Адже трави для медичних препаратів збирають у Китаї, переробляють у Канаді, а хімічні домішки до них, їжі та напоїв цілком виключено.

Фонд готовий співробітничати з Україною, здаючи в оренду 2—3-поверхові вілли для дітей і дорослих, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи. Довгостроковий проект щодо оздоровлення й лікування українських дітей у Швейцарії може стати унікальним досвідом міжнародного співробітництва в ліквідації її наслідків.

Георгій МЕЛЬНИЧУК, керівник прес-центру МЗС України.

Час студентських революцій?

ТИЖДЕНЬ тривав страйк студентів вищих навчальних закладів столиці Молдови. Вони вимагали відставки уряду.

Страйкарі вважають, що уряд Андрія Сангелі не скористався з наданої йому паузи і не виконав вимог, висунутих тими самими студентами ще в травні: не виплатив пенсій та заробітної плати їхнім батькам. Та коли навесні основним пунктом програми страйкового комітету була конституційна поправка щодо офіційної назви державної мови (заміна «молдавської» на «румунську»), тепер на перший план висунуто відставку уряду.

Учора уряд звітував перед парламентом.

Страйк не випадково розпочався в жовтні. Цього місяця парламент має слухати законодавчу ініціативу Президента відносно зміни назви державної мови. Студентські страйки взагалі явно на руку Президентові Снєгуру, який уже розпочав свою передвиборчу кампанію. Означившись як лідер нової партії «Відродження», Снєгур не забарився приклеїти ярлик парламентській більшості — аграрникам, назвавши їх не більш не менш, як «зрадниками нації». Він звинуватив Аграрну партію в протидії реформам, зокрема земельній, і запропонував внести до Конституції поправку: президентська республіка замість парламентської. Спікер парламенту Петро Лучинський відзначив, що студентські страйки вписуються до сценарію Президента, мета якого розпустити нинішній парламент і змінити існуючий уряд.

Віце-голова парламенту Дмитру Моцпан, він же голова Аграрної партії, заявив, що ситуація знову призведе до реанімації гасел об'єднання Молдови з Румунією. Такі заклики скоро й з'явилися на майдані перед будинком уряду, де страйкуючі студенти проводять маніфестації. В Міністерстві народної освіти мені повідомили, що страйком примусив вийти на майдан студентів з України, які навчаються в Кишиневі, під загрозою відрахування. До Міністерства освіти зі скаргою з цього приводу звернулися батьки юнаків та дівчат із міста Рені. Міністерство відреагувало листами у всі навчальні заклади Кишинева, що забороняють залучати громадян України до маніфестацій.

По поверненні в Кишинів із Нью-Йорка Мірчі Снєгура студентський страйковий комітет проконсультувався з Президентом і оголосив про тимчасове припинення страйку. Але виторгував собі право бути присутнім на засіданні парламенту 31 жовтня, коли слухатиметься звіт уряду, а також брати участь у дебатах. За наявними даними, фракція Народного фронту вимагатиме відставки уряду Сангелі. Безперечно, студенти підтримають цю вимогу.

Світлана ГАМОВА.

Кишинев.

Информация о выпуске акций первой эмиссии

акционерного общества открытого типа

Хлебпром

Характеристика эмитента

Акционерное общество «Хлебпром» создается как общество открытого типа по решению учредителей: ОАО «Донецкий булочно-кондитерский комбинат», ОАО «Красногвардейский хлебокомбинат г. Макеевки», ООО «Бисквит», ОАО «Украинский каравай» (учредительный договор от 25.07.1995 г.). Информация зарегистрирована Минфином № 52-25 от 11.10.95

Местонахождение: 340050, г. Донецк, пр. Богдана Хмельницкого, 90.

Основной предмет деятельности: производство и реализация хлебобулочных и кондитерских изделий, а также производство и переработка продукции сельского хозяйства.

Предполагаемый уставный фонд — 11.000.000.000 карбованцев.

Доля учредителей составляет 25% в уставном фонде общества.

Данные об эмиссии ценных бумаг

Решение о выпуске акций принято учредителями в соответствии со ст. 38 Закона «О хозяйственных обществах» и учредительного договора от 25.07.1995 г.

Финансовые средства, полученные от эмиссии, будут использованы для формирования уставного фонда общества и осуществления хозяйственной деятельности.

Вид выпускаемых акций — простые именные. Объем эмиссии — 11.000 акций. Сумма эмиссии — 11.000.000.000 карбованцев. Номинальная стоимость одной акции — 1.000.000 карбованцев. Эмиссия проводится серией А-1, с номерами 00001-11000. Подписка на акции проводится по адресу: г. Донецк, пр. Богдана Хмельницкого, 90.

Начало подписки — 10.11.1995 г. Конец подписки — 25.11.1995 г.

Акции размещаются среди юридических и физических лиц. Акционеры имеют преимущественное право на приобретение акций новой эмиссии.

Размещение акций общество осуществляет через акционерное общество «Брокерская контора «АМС» (телефон: (0622) 90-45-30), которая вправе дополнительно взимать с покупателей акций комиссионные в размере 5% от номинальной стоимости акций. Государственную пошлину за операции с ценными бумагами (0,5% от номинальной стоимости покупаемых акций) покупатель оплачивает самостоятельно.

Начальные взносы должны быть внесены на расчетный счет № 467664 МФО № 335065 в Донецком филиале АО «Градобанк».

Подписчик, заявивший о намерении купить акции, должен оплатить не менее 10% стоимости покупаемых им акций не позднее 10 дней с начала подписки.

В случае, если объем подписки превысит объем эмиссии, то учредители могут отклонить лишних подписчиков.

Подписчик, заявивший о намерении купить акции и не отклоненный как лишний, должен оплатить полную стоимость покупаемых акций не позднее срока, установленного первым общим собранием акционеров.

Первое общее собрание акционеров состоится 26.11.1995 г.

В случае неоплаты подписчиком полной стоимости покупаемых акций в течение срока, установленного собранием акционеров, общество имеет право реализовать акции по решению наблюдательного совета или общего собрания общества.

В случае отказа учредителями от выпуска акций или если на момент окончания подписки ее объем не достигнет 60% объема эмиссии, то общество считается не учрежденным и возвращает деньги подписчикам в срок не менее 30 дней.

Начисление дивидендов по акциям осуществляется в соответствии с действующим законодательством за счет прибыли, остающейся в распоряжении общества после уплаты налогов и обязательных платежей, в размерах, которые определяются общим собранием акционеров.

Выплата дивидендов осуществляется ежегодно путем перечисления средств на счета акционеров или иным образом по решению собрания акционеров.

Факторы риска:

изменения в налоговой политике в сторону повышения налогов;

ухудшение общей экономической ситуации в Украине;

стихийные бедствия и другие форс-мажорные обстоятельства.

Арбітражний суд Кіровоградської області (316022, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) порушив справу за № 409/6 (про банкрутство Новоукраїнської міжгосподарської пересувної шляхо-будівельної механізованої дільниці (юридична адреса: 317320, м. Новоукраїнка Кіровоградської обл., вул. Чайковського, 20, р/рахунок 561113 в АК банку «Україна» м. Новоукраїнки, МФО 323163).

Письмові заяви з майновими вимогами до боржника приймаються в місячний термін.

У номер

● *Київ*

Відкрито представництво Європейського центру

30 жовтня в Києві відкрито представництво Європейського центру ринкових досліджень (ЄЦРД) під егідою Європейського Союзу.

Як повідомляє «Інтерфакс-Україна», на базі представництва буде створено українську Раду з економічного співробітництва та Київський регіональний бізнес-клуб, який стане частиною мережі регіональних бізнес-клубів Європейського центру. Його мета — сприяти економічному і торговельному співробітництву ділових кіл європейських країн.

● *Львів*

Дні Харкова у Львові

Проблема бар'єру між «західниками» і «східниками» — надумана недолугими політиками. Промовисте підтвердження цього — успішне втілення в життя договору про співпрацю, що його підписали Львівська й Харківська обласні Ради народних депутатів. Згідно з цим договором у Харкові побувала львівська делегація, а нині харків'ян (більш як сто чоловік) гостинно приймає галицька земля. Гості відвідали АТ «Львівський автобусний завод», підприємство «Колос», Трускавецький і Моршинський курорти, а також взяли участь в урочистому вечорі й концерті з нагоди Дня проголошення Західно-Української Народної Республіки, який відбувся у Львівському театрі опери та балету ім. І. Франка.

● *Сімферополь*

Біла гвардія знову в Криму

З 10 по 18 листопада Кримський центр гуманітарних досліджень влаштовує пам'ятні дні, присвячені 75-річчю закінчення громадянської війни 1917 — 1920 років.

Очікується прибуття багатьох нащадків колишніх лідерів білогвардійців, а також червоноармійців. Зокрема, гостями кримчан стануть князь Олексій Врангель з Ірландії, Марина Денікіна з Парижа, князь Васильчиков з Лондона, а також діти секретаря Врангеля генерала Котляревського графиня Апраксіна і Володимир Котляревський. Дочка Михайла Фрунзе приїхати не зможе, бо тяжко хворіє, але племінниця Фрунзе обіцяла бути.

● *Одеса*

Завершено чергову ротацію

240-го окремого спеціального стрілецького батальйону, сформованого в Одеському військовому окрузі, для виконання миротворчої місії у складі військ ООН на території колишньої Югославії. Чотирма авіаційними рейсами на зміну особовому складу, що півроку ніс службу у тривожному регіоні, відправлено 550 солдатів, сержантів, прапорщиків та офіцерів, які добровільно виявили бажання зарадити чужій біді.

Проблема

Важка розмова про легку промисловість

В АКЦІОНЕРНОМУ *товаристві «Черкаський шовковий комбінат» нещодавно відбулася галузева нарада, яку провели віце-прем'єр-міністр А.Кінах та міністр промисловості В.Мазур.*

До тяжкої кризи в галузі, йшлося на нараді, призвели передовсім відсутність державної фінансової підтримки, податковий прес та навстіж відкриті кордони для ввезення імпорту. Банальні «човники», які безконтрольно й безмитно снують через кордони з ходовим товаром, добряче-таки підірвали вітчизняну легку промисловість. Через них втрачено ринок збуту не лише за межами, а й усередині країни. Адже добре відомо, що більшість з нас не поспішає до державних крамниць, а завертає до тих «човників», у яких з вигляду кращий та дешевший товар. Недарма 60 відсотків товарної маси в Україні — імпортного виробництва...

Навіть наші металурги, шахтарі, залізничники не бажають носити спецодяг з вітчизняного матеріалу, а купують його в Росії чи Китаї, бо там дешевше. А дешевше тому, що ввозять його без сплати мита, тоді як численні накрутки на вітчизняні вироби роблять його дорожчим мало не вдвічі.

Це, на жаль, непоодинокий приклад, коли стимулюють іноземного виробника, а свого тримають у «чорному» тілі. З обуренням говорили директори взуттєвих фабрик і про те, що тоді, коли власні шкірпереробні підприємства простоюють без сировини, десятками тонн її вивозять за кордон. І безконтрольно, сплачуючи символічні суми. А українські взуттєвики потім купують за валюту в Польщі чи ще десь те, що недавно вивезли спритні співвітчизники...

Або ще таке. Директор славнозвісної хутрової фабрики «Тисмениця» І.Зварич нарікав на чиновницьку недолугість: жодна держава у світі не бере мита на ввезене хутро, адже це, по суті, тверда валюта. А Україна таке мито бере, чим і шкодить справі, насамперед дорожнечею виробів.

Говорили на нараді й про черкаське «Хімволокно» та шовковий комбінат, котрі за задумом мали б працювати в замкненому циклі. З часу пуску гігантів великої хімії шовковий комбінат переробив тисячі тонн хімічного волокна. Нині шовковики лише через іноземні фірми, які проінвестували хімічне виробництво, можуть за валюту закуповувати у своїх сусідів потрібну продукцію. Ось така картина. Через це найбільший шовковий комбінат України працює лише на 15 — 20 відсотків своєї потужності, законсервувавши кілька виробництв. На жаль, така ситуація і на багатьох інших підприємствах галузі. Однак, за словами віце-прем'єр-міністра А.Кінаха, уряд зобов'язується економічними методами оживити матеріальне виробництво, збільшувати обсяги конкурентоспроможних товарів. І підтримуватиме не всіх, а того, хто незалежно від форми власності здатен конкурувати як на внутрішньому, так і зовнішньому ринках. На основі гнучких економічних важелів — удосконалення податкової, митної, фінансово-кредитної політики, певних заходів щодо захисту вітчизняного ринку і товаровиробника, політики ціноутворення — буде створено належні економічні умови для розвитку легкої промисловості.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси.

Повертаючись до надрукованого

Доки діти проситимуть каші?

У кореспонденції «Діти просять каші» (27.05.95 р.) було порушено проблему існування Хорольського молочно-консервного комбінату продуктів дитячого харчування. Єдине в країні виробництво на грані загибелі — його зношеність сягає ста відсотків. Цікавлюся в директора Миколи Гавриленкова, чи намітилися бодай якісь зміни на краще. «Жодних. Крім нових обіцянок».

Невдовзі по тому — зустріч у Хоролі, і ті ж самі тривоги керівника:

— Нині кілограм дитячого харчування вже коштує 304 тисячі карбованців. Зрозуміло, не кожній сім'ї воно по кишені. Хоча частка наших прибутків у ціні мінімальна — левову ж накручують різні податки. Ніде у світі держава не латає дірявий бюджет за рахунок дітей. Хіба що в нас. Ми ставили це питання перед віце-прем'єр-міністром Петром Саблуком. Обіцяв посприяти, та віз і нині там.

Залишається нерозв'язаною проблема реконструкції виробництва. Ми вже і не говоримо про повну, як було передбачено контрактом. Щоб хоч якось утриматись на плаву й остаточно не втратити комбінат, треба замінити хоча б сушарню та фасувальний апарат. А це обійдеться щонайменше в п'ять мільйонів доларів. Якщо державі ніде взяти коштів на одноразову виплату, дайте бодай безпроцентний кредит на 5 — 7 років. Ми врятуємо виробництво, заробимо і повернемо їх. Інакше перетворимося на пересічний молокозавод і кому від того буде користь?

Нині потреби України в дитячому харчуванні за розрахунками педіатрів становлять щонайменше 15 тисяч тонн на рік. Де їх узяти, якщо вже цього року комбінат "з'їхав" на 5 тисяч тонн. Хоча донедавна виробляв 14 тисяч і годував дві третини дітей у колишньому Союзі.

Забезпечення хорольців сировиною також має бути турботою держави, бо три прикріплені до комбінату полтавські райони — Хорольський, Оржицький та Семенівський — наполовину зменшили постачання сировини, мотивуючи спадом виробництва. З огляду на це було підготовлено урядове рішення про постачання 35 тисяч тонн молока із сусідньої, Черкаської, області. Однак черкасцям це ні до чого.

Тим часом попит на «Віталакт» і «Малютку» надзвичайно високий. Бажає його купити як близьке, так і далеке зарубіжжя. Але що тут вдієш, коли своїх дітей нічим годувати. Тож доки діти проситимуть каші — невідомо.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

Пасажири ішли підземеллям

Нещодавно сталося найбільше «ЧП» за все існування Харківського метро. В електропоїзді, що рухався від станції "Південний вокзал" до «Холодної гори», виникло коротке замикання. Відразу ж в екстреному порядку на всій лінії метро, що пронизує місто, було вимкнуто електрострум високої напруги. 22 електропоїзди, переповнені пасажирами (а була саме година пік), опинилися у підземному полоні.

Через півгодини після аварії в метрополітен прибула міліція. Лише завдяки вмілим діям оперґруп і техперсоналу станцій тисячі «полонених» по шпалах дісталися без особливих пригод до найближчих станцій. Рух поїздів відновився лише через дві години і 12 хвилин. Неважко уявити, що цим часом коїлося на всіх 13 станціях та навколо них. На щастя ні жертв, ні потерпілих немає. Втім, це вже не перший подібний випадок. Працівники метрополітену не раз уже нагадували, що Харківське метро працює на межі зупинення. Чи почують їх на цей раз?

Микола КОСИЙ.

Харків.

Спорт

Додому — з Кубком Штеглїцера

Відомий київський рапірист, 27-річний Сергій Голубицький, став переможцем розіграшу Кубка Штеглїцера, що відбувся в Німеччині.

У півфіналі Сергій переміг німця Кристіана Шлехвега, а у вирішальному поєдинку взяв гору над Магедом Схакером із Єгипту — 15:8.

І жінки матимуть Лігу чемпіонів

Ліга чемпіонів у європейському жіночому баскетболі стане реальністю в наступному сезоні. До неї, за рішенням Міжнародної федерації баскетболу (ФІБА), увійдуть 12 кращих команд. Їхній рейтинг визначатимуть за результатами виступів на європейській арені всіх команд кожної країни за останні два сезони. У цій таблиці Україна поки що на дванадцятому місці. Однак до закінчення сезону ще далеко і все може змінитися.

Варто зазначити, що виступи в Лізі чемпіонів — справа не проста і зовсім не дешева. Тут, як і в футболі, ставитимуть високі вимоги до місць проведення матчів, стане обов'язковою телевізійна трансляція, потрібно виконувати й інші умови.

А поки що київські динамівки в розіграші нинішнього Кубка чемпіонів, де тривають групові турніри, поступилися в гостях команді «Ружомберок» (Словаччина) — 47:60. До речі, найрезультативнішою у складі словацького клубу була колишня динамівка, гравець національної збірної України Олена Жирко — 21 очко. У киянок 17 очок на рахунку Оксани Довгалюк.

«Тайфу» у фіналі!

Дзюдоїсти дніпропетровського клубу «Тайфу» вийшли до числа фіналістів розіграшу Кубка європейських чемпіонів. У півфіналі наші співвітчизники перемогли клуб «Конам'ю» з міста Гарлем (Нідерланди) — 5:1.

Чемпіон України здобув щонайменше «бронзу». Попереду в нього турнір четвірки найкращих у Мюнхені (25 листопада).

Міні-ЦСКА у Детройті. Христич — у Каліфорнії

Федоров, Козлов, Ларіонов, Фетисов, Константинов. Усі вони колись грали в ЦСКА, щоправда, в різні роки. Разом виходити на хокейні майданчики у себе в країні цим росіянам не випадало. А опинилися вони в НХЛ, у клубі «Ред увінгс» з Детройта. Російська п'ятірка в американській команді утворилася лише після того, як минулого тижня Ігор Ларіонов перейшов до «Детройта» з клубу «Сан-Хосе». До речі, фахівці пророкують «Детройтові» перемогу в Кубку Стенлі.

А наш земляк Дмитро Христич, який в нинішньому сезоні змінив «Вашингтон» на «Лос-Анджелес», сподобався «Королям» з Каліфорнії. 26-річний український легіонер, вихованець київської школи «Сокіл», грає в одній трійці з видатним Уейном Гретцьки і відзначається, як і личить солідному бомбардирові, стабільною результативністю.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 365403.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311208.